

De titularis van de vierde latijnse aan het Sint-Aloysiuscollege te Menen is een veelzijdig man. Diens hanteren van een dwel tijdens nachtelijke uren van de jongste regendagen had in felte ook iets met zijn capaciteiten te zien.

Inderdaad, zo meneer Bouckaert bepaalde instrumenten van het ooit door hem zelf gesticht banjo-orkest van Vlaamse studenten in het dree wilde houden, moest hij met een stuk stof de doorlatzichte van een lokaal plufond ondervangen. Stel je voor dat een aanvraag tot optreden in binnen- of buitenland moest gewei-

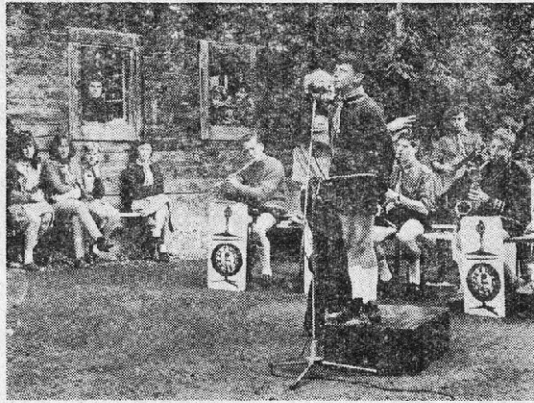


Voorpagina van 45-toerenplaat.

ron. En in 1959 tokelden de snaren te Lourdes zelf.

Het is alles zo best ontwikkeld en de muzikanten waren allen zo boordevol entoesiasme — hoe kon het ook anders? — dat de zeven banjo's en C* van weleer aldaar door versterking kregen. Dwarsluit en kwamen aangetreden, trompetten waagden een aanval, saxofoenen kregen hun kans, een hoorn ook nam stelling. Slagwerk bleek een noodzakelijk iets, een trekzak werd erbij getrokken en ten slotte arriveerde het allesdragend orgel.

Met een dergelijke bezetting kon moeilijk nog van een banjo-ensemble worden gewaagd. Anderzijds was er het feit dat de gitaar der Amerikaanse negers met een tamboerijnachtige klankkast en een lange hals aan de basis had gelegen van hetgeen tot een volwaardig orkest was uitgegroeid. Stichter Bouckaert



Gezongen avondconcert in 't buitenland.

Even
voorstellen

BANJO-ORKEST VAN VLAAMSE STUDENTEN

o.l.v. dirigent-priester-titularis-proost-komponist-dichter Alfons Bouckaert



Herinneringen uit Oostenrijk.

gerd omwille van de doordrenkte snar van een contrabas, banjo of gitaar: drie instrumenten, die een hoofdrol spelen in geheten orkest, dat twaalf jaar geleden startte met een man of tien en momenteel wel veertig muzikanten telt.

In de kollegiekamer van leraar Alfons Bouckaert — waar ruimtelijke ordening een beetje uit den boze schijnt — hebben we alles vernomen over het banjo-orkest van Vlaamse studenten. De stichter en dirigent had alleen maar even in zijn herinneringen te graaien om ons een voldoende beeld van zijn muzikaal gezelschap op te hangen. Veel nutteloze woorden mochten niet verspeeld. Want de gesprekspartner voor ons zat het zelf: «Ik ben in de eerste plaats titularis van de vierde latijnse». En de verlofdagen rond 1 en rond 11 november waren reeds achter de rug.

START
Om in en buiten het Menens Sint-Aloysiuscollege aan vrijetijdsbesteding te laten doen en bovendien een klein ensemble klaar te hebben dat bij een of ander feest voor wat muzikale ontspanning zou zorgen, heeft E. H. Bouckaert, sinds 1949 leraar aldaar, in de jaren 1954 uit de studentenschaar een stelletje banjospelers bijeengebracht. Een stuk of zeven, vertelde hij, waarbij vrij vlug een paar gitaren, een contrabas, een piano en zelfs een cello aanschoven; kwestie van een soliede begeleiding te hebben. Het geheel repeteerde en koncerteerde overtuigend zodat de kollegemuren niet lang in staat bleven meneer Bouckaerts jongste creatie binnen zich te houden. Samen met een toneelgroep van dat zelfde college vulde het banjo-ensemble menige avond, die geprogrammeerd waren om Lourdesbedevaarten te financie-

had het dan ook gemakkelijk om zijn gezelschap een nieuwe en definitieve benaming te geven. Als hoofdvinger zijn vele briefwisseling noteerde hij: Banjo-orkest. En om vooral aan de buitenlanders dat orkest met een beetje historie te presenteren, vervolgde hij: van Vlaamse studenten.

**HET WEKELIJKS
NIEUWS
OP BEZOEK**

NU

Tegenwoordig kan het orkest reeds op een tamelijk rijk verleden terugblikken. In eigen land werd gekoncerteerd om in de Oostendse kuraal, in het Koncertgebouw te Brugge, de Kortrijkse en Ieperse stadsschouwburg en voor de Vlaamse Te-

levisie. Buiten de grenzen werd Frankrijk, Oostenrijk, Duitsland en Italië (kuraal van Merano) aangedaan en schreven de kranten er niets dan lof met titels als volgt: «un concert de choix», «sous la magie flamande», «succès au Kursaal dell'orchestra di banjos», «Flämische Studenten-Orchester in Kurhaus von Meran».

De vele buitenlandse reizen worden doorgaans gefinancierd door het optreden zelf tijdens hetwelk ritmische en moderne nummers worden aangeboden en voor een rijke afwisseling van instrumentale met zangnummers wordt gezorgd. Het banjo-orkest van Vlaamse studenten heeft steeds als reisgezel enkele eerste rangsstemmen mee en waarover Festival d'Avit du Valais op 5 augustus van vorig jaar publiceerde: «Il faut relever spécialement "Stromen van Babel" et "Mimosa" dont les voix fraîches des jeunes solistes étaient un véritable enchantement pour les indomptés».

FONOPLATEN

Een van die allerbeste stemmen ging vanzelfsprekend op de fonoplaat met als titel «Pelgrim» een in vier talen gezongen nummer van de hand van dirigent Bouckaert zelf en met op de achterzijde het instrumentaal stukje Aperitief.

Gelijk de voorgaande schijf «Giao o bei Paese» was ook «Pelgrim» in korte tijd uitverkocht ofschoon beide plaatjes niet in de handel waren gebracht. De dingetjes worden alleen te koop aangeboden ter gelegenheid van een of ander optreden van het banjo-orkest en nadat het geregistreerde ter plaatse is uitgevoerd.

Een derde vijfenveertig-toerenplaat heet «Lechtal» voor wat het zang, en «Fata Morgana» voor wat het instrumentaal nummer betreft. We hoorden het tijdens ons bezoek in de kollegiekamer en troffen er in vergelijking met de Pelgrim-melodie onmiddellijk een verschil in stemgelaat aan. Omdat we daarom een stille insinuatie maakten en navraag deden naar eventuele verzwakking van het orkestraal geheel, beweerde meneer Bouckaert dat zijn banjo-orkest momenteel op zijn sterkst musicert. Voor een paar jaren moest wel van een kleine depressie getuigd maar nooit voordien wisten muzikanten en zangers een zo ordentelijk geheel te vormen als nu.

NAAST HARMONIE

Het sukses van het banjo-orkest van Vlaamse studenten brengt logischerwijze met zich mee dat in het Sint-Aloysiuscollege te Menen iedereen lid wil worden. De banjo wordt er als iets supereems beschouwd. Maar eenieder begeerte wordt niet ingevolg. Alleen studenten, die reeds in de vierdes zijn beland, kunnen aanspraak maken op een plaatsje in het overal gegeerd orkest. Natuurlijk moet er een zekere muzikale aanleg zijn. Die is er gewoonlijk genoeg te Menen waar de kollegieharmonie al jaren lang de akceptor zwaait en van dewelke E. H. Bouckaert tevens het proost-zijn waarneemt.

«Ziet u, zei die proost, ons banjo-orkest is wel geen hinder voor de



Dirigent Bouckaert... exclusief.

verdere uitbloei van onze harmonie maar het feit dat de belangstelling van het publiek voor harmoniemusiek tot het verleden behoort terwijl een optreden van mijn gevarieerd orkest bomvolle zaken lokt, maken de zaken voor dirigent Onraet niet eenvoudiger. Ik moet er in elk geval goed voor oppassen dat ik een even goed proost als dirigent blijf.»

REPETITIES EN GENRES

Van de buitenlanders heet meneer Bouckaert de Fransen de meest entoesiaste luisternaars. Van de repetities wist hij te vertellen dat enkel dan een algemene herhaling plaats heeft enkele dagen vooraleer ergens een publiek optreden dient gedaan ofwel bij het verschijnen van een nieuwe orkestratie. De verschillende instrumentengroepen van hun kant repeteren iedere dag in speciale studio's onder voortdurende controle van de dirigent.

Men leert vele genres muziek. Er zijn de folkloristische melodietjes, de te begeleiden negro spirituals en andere handwerken van dirigent-komponist Bouckaert. Er wordt nu vooral herhaald en nog eens herhaald aan de verre vooravond van kerstdag 1966. Want dan moet in het prachtig interieur van de kerkgeworden fabriek op de parochie van O. L. Vrouw Onbevlekt Ontvangen, te Ingelmunster de middernachts mis opgeluisterd. Het wordt een eerste optreden in een Godshuis. Ook dan weer wil het banjo-orkest van Vlaamse studenten voor muziek zorgen zoals het steeds heeft gedaan en waarvan een Duits musikoloog voor enkele maanden schreef: «Die 45 Mann starke Studentenkapelle, zeichnete sich durch beachtliches musikalisches Können und exakte Vortragweise aus.»

P. R.



Banjo-orkest van Vlaamse studenten in volledige bezetting.